

[Udenrigsministeren.]

land til land og i de enkelte tilfælde, fordi vi simpelt hen tror, at det både er et fornuftigt og rigtigt og nødvendigt led i vores samarbejde med udviklingslandene.

Så rejste hr. Lasse Budtz spørgsmålet om diplomatisk repræsentation i Mozambique og Angola. Der kan jeg sige, at vi for så vidt allerede har diplomatisk repræsentation, idet vi har vores ambassadør i Tanzania sideakkrediteret i Mozambique. Det havde vi fra den dag, Mozambique blev selvstændigt i juni 1975. For Angolas vedkommende har vi først for en uges tid siden fået svar på vores henvendelse til dem om, at de accepterer vores forslag om diplomatisk forbindelse, og vi regner med, at vi også i løbet af kort tid vil have en ambassadør sideakkrediteret i Angola.

Men det var jo sådan set noget andet, hr. Lasse Budtz ville ind på, nemlig dette, at vi burde have vore folk på stedet. Der er jeg desværre nødt til at sige, at med de nuværende økonomiske vilkår ser jeg ingen mulighed for at anbringe en dansk repræsentation hverken i Mozambique eller i Angola, en repræsentation på stedet. Jeg anser det for umådelig uklogt af udenrigsministeriet og regeringen, at vi ikke gør det. Jeg anser det for en uendelig urimelig besparelse, for jeg tror, det bliver dyrt i forhold til de lande, som anbringer folk på stedet. Men det er jo som bekendt dyrt at være fattig, det ved vi i mange sammenhænge, og her er et af eksemplerne på det. Det hjalp selvfølgelig ikke på denne situation, at udenrigsministeriet måtte af med et par millioner kroner i sidste sparerunde på den almindelige drift, og det volder os også vanskeligheder i denne sammenhæng. Jeg beklager det, ikke alene af bistandsmæssige grunde, men også, det vil jeg da gerne sige, af erhvervmæssige grunde og af politiske grunde.

Så nævnte hr. Lasse Budtz spørgsmålet om bistand til lande som Portugal og Grækenland og vendte sig imod, at man tog det af bistandsmidlerne. Jeg vil da gerne sige, at jeg godt kan se synspunktets berettigelse. Nu bør det måske nævnes, at hvis det drejer sig om Tyrkiet i forbindelse med den nugældende finansprotokol, så er den jo indgået på et tidspunkt, hvor Tyrkiet havde et nationalprodukt på godt 300 dollars pr. indbygger, altså netop nede omkring de områder,

hvor vi plejer at yde bistand. Nu er det kommet højere op, og så er det klart, at det spørgsmål må rejse sig, hvor længe vi kan gøre dette, og dér tror jeg nok, den danske holdning vil ligge nogenlunde nær ved den, som hr. Lasse Budtz gav udtryk for. Det er klart, at specielt når vi kommer til Grækenland, hvor nationalproduktet ligger meget højere, så forstår jeg meget vel det synspunkt, som hr. Lasse Budtz her gav udtryk for.

Så stillede hr. Lasse Budtz mig det konkrete spørgsmål, om regeringen havde planer om nedskæringer i forbindelse med de kommende sparerunder. I det omfang jeg på dette punkt kan svare på regeringens vegne — vi har endnu ikke drøftet det af gode grunde — så må svaret være nej, helt i overensstemmelse med den holdning, som et folketingsflertal har indtaget i forbindelse med dette spørgsmåls behandling i de senere måneder.

Hr. Nyboe Andersen kom, synes jeg — og jeg håber ikke, hr. Nyboe Andersen tager mig det ilde op, det er ikke et forsøg på igen at give karakter — med et meget inspirerende indlæg, der på en række punkter skilte sig ud fra en række af de ting, som både jeg selv sagde, og som andre sagde. Det var et meget stærkt forsøg på at sætte ulandsbistanden ind i den totale sammenhæng, hvad jeg også mener jeg forsøgte, hvad jeg også mener andre forsøgte, men hvor hr. Nyboe Andersen nok gjorde det i en mere udpræget grad.

Jeg skal da gerne indrømme, at det, jeg sagde om oliekrisens følger for udviklingslandene, var sagt med, hr. Nyboe Andersen sagde „understatement“, altså en forsigtig udtryksform, og det skal jeg da gerne vedkende mig; nogle af os er jo ikke vant til at bruge de kraftige ord, men foretrækker at sige tingene stilfærdigt, når det kan gøres, og det gjorde jeg altså også her, men jeg skal da gerne indrømme, at situationen mere kan karakteriseres med de udtryk, som hr. Nyboe Andersen brugte, ord som katastrofe.

Jeg kan helt give tilslutning, når hr. Nyboe Andersen siger, at han håber, regeringen vil være imødekommende både i Paris og i Nairobi, og at vi også vil være ivrige for, at man fra i-landenes side kommer med forslag, at man ikke bare sidder defensivt og